

Վան, 13 ապրիլ
Վանի մէջ արդէն մէկ երկու շաբաթէ ի վեր խլրտումը մը նշմարուած էր թիւրք զինուորներու մէջ, բայց ոչ որ չէր կարծեր, թէ այդ մասնակի դժգոհութիւնները պիտի վերածուէին մի կատարելապէս ապստամբութեան։ Ապրիլ 10-ին, ուրբաթ իրիկուն, սահմանադրութեան հաստատումէն ի վեր առաջին անգամն ըլլալով ընդդիմ վրայէն, սահմանադրութեան զորանոցէն լսուեցաւ զինուորական արթթըրը սուլթանի արեւատութեան համար՝ «փաղիշար» չը կարգաւորուէր իրար անցաւ։ Այդ շաբաթուշաբթի արթթըրը տանայ նշանակութեան չէր կարող լինել, և այդ նախազգացումը իրականացաւ։ Իրիկունը 50—60 հոգիէ բաղկացեալ զորքերու մի խումբ, սուխուար ճաղացան։ Ներքոյ, Այգեստանէն մինչև քաղաք ամառը ձամբալէն անցաւ «կեցցէ ձամբալէն» Արդիւլ-Համիլը՝ ազադակներով։ Ձամբարդներու միջևս մը չտուեց, բայց մի քանի հոգի ծնկէն, միայն թէ բաւական էր մի ամենաթիւնի առիթ, որպէսզի զորքը մի աղէտաթիւնի առիթ, որպէսզի զորքը մի աղէտաթիւնի կերպարանը ստեղծէր և նորէն կըրէին հաւանք մի խումբ, սուխուար ճաղացան։ Զինուորները այդ կերպ արդարեւներով հասան մինչև Հայկականը, երբ թիւրք օֆիցէրը մը ջանաց կեցցէն վերնը՝ ցոյց տալով իրենց ըրածի ապօրոգիութիւնը և յորդորելով նա զաւանթ կատարած զինուորները հրացանի կոթի հարուածներով դառն փոփոյն զինք և անցան։ Միտուութիւն և ծառայարկութիւն կուսակցութեան անդամներէն մի քանի օֆիցէրներ մնալով և սրտաբեկ կը հետեւին անոնց, առանց ոչինչ կարողանալ ընելու։ Թիւրք անգղիան տարը ուրան տրամադրութեամբ չնչին առիթի մը կը սպասէր կոտորածը սկսելու համար։

Միւս օր (շբ.) շուկան դոց մնաց. հայերը փախուցան իրենց տները և սկսան կռուի պատաստութիւն տեսնել։ Թիւրքները և մանաւանդ վանեցիկ համար խաղաղ կեանքը կարծես անքնական է։ Թոյլ կուսակցութիւնն ոչ մի ձեռնարկ չըրաւ խռովութիւնը դադարու համար, իսկ թիւրք իսկական ազատականները միայն 8—10 օֆիցէրներ են, որոնք ի հարկէ ոչինչ չեն կարող ընել, երբ զորքը մասնաշարկան ապստամբութեան կերպարանը անէ։

Երեկ մի բացօթեայ միտինգ գումարուեցաւ Նորաշենի եկեղեցւոյ գերեզմանատան մէջ ներկայ վառագուտը կմայրեան հանդէպ հայերուս բռնիքը դիմելու մասին։ Ծառեր խոսեցին, որ պիտի ընդունուեցաւ մի բեզուլեցիա, որ վերջին հետադարձ թէ Պոլսոյ երեսփոխանական ժողովին և թէ պիտի հարգուի տեղական կատարութիւնը։ Ի միջի ալոյց պիտի պատմաւորի կատարութիւնէն կազմել հայերէ և միւս ազատական տարրերէ քաղաքագետ զօրքերու խմբեր, որպէսզի կարելի լինի արեւելի ղեկավարել առաջն առնել և սահմանադրութեան պահպանութիւնը ապահովել։ Տեսնեցի թէ պատասխան պիտի տայ կատարութիւնը։ Կացութիւնը չափազանց անորոշ և վտանգաւոր է, ամբողջ երկիրը կը գտնուի կատարական աննշխանական դրութեան մէջ։

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՊԱՐՏԱԴՐ ՈՐՈՇՈՒՄ

Թիֆլիսի նահանգի և Զաքաթալայի վիճակի ժամանակաւոր գեներալ-նահանգապետի կողմից.

«Մարտի 1-ին հասարակական կեանքի նօրմալ պայմաններէց որեւէ ձեւով խոյս տալու առաջն առնելու և այդ օրը լիակատար կարգ ու կանոնը և հանգստութիւնը պահպանելու նպատակով յայտարարում եմ,

1) Բոլոր խանութները, կրպակները և միւս առևտրական հաստատութիւնները, ֆարրիկները, գործարանները, արհեստանոցները և այլ արդիւնաբերական հիմնարկութիւնները պէտք է բաց լինեն սահմանված ժամին։ Նրանց անուտումը և աշխատանքները պէտք է կատարվեն ամբողջ օրը՝ ինչպէս մայիսի 1-ին, այնպէս և միւս օրերը։

2) Առևտրա-արդիւնաբերական հաստատութիւններէ գործակատարները, բանտարանները և միւս մատուցողներ պարտաւոր են զալ այդ օրը ծառայութեան սովորական ժամին։

3) Այս պարտադիր որոշումները խախտողները կենթարկվին երեք ամսով բանտարկութեան կամ մինչև 3000 ռուբլի տուգանքի։

Ստորագրեց զին.հահանգապետ գ.-մ. ԲԱՆԻՄԿԻՆ

24 ապրիլի 1909 թ. Թիֆլիս

ՏԵՂԵԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ ԳԱՒԱՐՈՒՑ

Շուշի, 24 ապրիլի

Մեր քաղաքային դուժարի ձայնաւորները ընտրութիւնները արդէն սկսելու մօտ են։ Եթէ մեր դուժարի անցեալ գործունեութեան վրայ մի թիկն հայտարար ցդուել լինենք, ի՞նչ տեսներ, որ, ձայնաւորների ճնշող անձամասնութեան անընդունաութեան

և ինքնուրոյնութիւնից դուրի լինելու պատճառով, մեր քաղաքի անուստութեան, բարեկաւութեան և բարեկարգութեան համար աչքի ընկնող ոչինչ քան չէ արված։ Զայնուրոյնից շատերը զայն են դուժար և յետ դնում, առանց իրանց հաշիւ տալու, թէ ինչպէս են գնում, և առանց իմանալու, թէ ինչ զննուից դուժարում, իրանց պատիւը կրած ժամանակը... Հարց է այժմ, թէ արդեօք ինչպիսի մարդկանց պէտք է կազմակերպվի մեր դուժար, որով յոյս ունենանք մեր քաղաքի երբեք չէր ընտրութիւնը վրայ։ Ինքնավարութիւնը գործունեութեան, մտածելու և հրապարակումն մի քաղաքացու, տալով միջոց՝ դրոժ դնել իր բոլոր ընդունաութիւնները՝ ծննդավայրի բարորութեան համար։ Ինքնավարութիւնը վայելի քաղաքացին պէտք է գաղաթի մեքենայ լինելուց։ Եւ ինչպէս այսօր անսարքութեանից յետոյ իրաւունք չունէք արանջաւուն, այնպէս էլ վաղը, երբ քաղաքային շահերը աւելի ու աւելի սուր տակ արվին, իրաւունք չը պիտի ունենաք բողոքելու։ Բողոքեցէք ձեր անստարկութեան դէմ, արժանաւորել թափելու առիթ չէք ունենալ։ Ասված է, որ գործի լաւ սկզբնաւորութիւնը նրա աշխատութեան կէտն է։ Հայ-մայրն իր գործերը վարելու համար ձայնաւորներ, իրաւունքներ և ընտրում և նրանց և տալիս իր իրաւունքը, իր քաղաքի բողոքը։ Եւ պէտք է այդ ընտրութեանը մասնակցի աշխատութեամբ, իր պարտքի և իրաւունքի խորին պիտակցութեամբ։ Ասա՛լ քաղեցէք այնպիսի մարդիկ, որոնք ծանօթ լինեն քաղաքային ինքնավարութեան տարրական սկզբունքներին, որոնք ընդունակ լինեն ընդհանուր շահերն բերանելու և նրանց նուիրելու։ Բողոքեցէք գործերը լացով ու արբուտելով չեն առաջ գնում։ Քաղաքային ինքնավարութեան բարեկարգումը վաճառահանքով չեն մարմնանում, այլ գիւրմէջական, արթուն գործունեութեամբ։ Պոյ. Զաքաթալան

Այսպէս, 27 ապրիլ
Եթէ մի քաղաքի մասաւոր և քաղաքական առաջադիմութիւնը պէտք է չափի նրա նուստ գոյութիւնն ունեցող կուսակցութեան հիմնարկութիւններով, ուրեմն Ախալքալան իրաւունք ունի պարծնաւոր, որ նա յետաւանցներ շարքումը չէ, որովհետեւ քաղաքային չորս-դասարանեան դպրոցից, ծխական ուսումնարաններից, ժամանակ պրօգրմագիւլայի՝ մենք ունենք Կովկ. Հ. Բարեգործական Ընկերութեան մասնաճիւղը, տեղական Հայուհիների Բարեկարգական Ընկերութիւնը, Ապրանաական Ընկերութիւնը, քաղաքային և այլ ընթերցարաններ, քաղաքային հիւանդանոց-բժշկանոց և այլն։ Առ այժմ մի կողմ թողնելով դպրոցները, ընթերցարանները և հիւանդանոցը, մի մասնաւոր ակնարկ ձգենք Բարեկարգական և Արտիստական Ընկերութիւնների գործունեութեան վրայ։ Երկուսից արդեն է, որ վերաբերված է Կովկ. Հայոց Բ. Ընկերութեան ճիւղը, հաստատված են Հայուհիաց Բարեկարգական Ընկերութեան և Արտիստական Ընկերութեան կանոնադրութիւնները. առաջինի գործունեութիւնը սահմանափակվում է մի քանի աղանակների որոշմութիւնը բաշխելով, երկրորդը բաց է արել իր անդամներին իր համար դադարաւ ընթերցարան տալիս է երկու թէ երեք ներկայացուցիչներ հանդիսատեսների էստէտիկական ճաշակը դարգացնելու նպատակով։

Թողնենք այդ ընկերութիւններն էլ մի կողմ. այժմ դառնանք դէպի հասարակութիւնը, խաւարում խաղափող սամիկ ամբողջ։ Հասարակութիւնը չունի իրան դեկավարող, ինչպիսի կուսութեան քաղաքացին առաջնորդներ և իր մասաւոր և քաղաքական պաշարն ամբարում է 62 օգիտներում և 56 արձարաններում։ Մոլորված սամիկը, պարագայութեան սիրահար, մնում է իր նախապաշարված տգիտութեան մէջ, որի մի ապացոյցը կարող է համարվել ապրիլի 23-ին կատարված սոնը։ Այդ օրը տեղական հայի համար գործերով ասանված նուիրական սոնը օր է համարվում. այդ օրը արհեստաւոր դասակարգը չէ աշխատում, դուցում է իր արհեստանոցն և ընտանիքի անդամները բալը տալով իր ետիկը, շըճաղում է իր երեկայութեան տոնիքով՝ քաղաքից դուրս գտնված սրբավայրերը, այսինքն ամենի ապառաժներ, անհետ աւերակներ, քաղաքային և այլն, որովհետեւ նրան երկիրն են ներշնչել ժանկութեան հասակում, որ այդ օր աշխատողը ծնվում է, և այդ օրը կոչվում է ծնունդ։ Ողորմելի, աղքատ արհեստաւոր դասակարգը, հասած թշուառութեան զաղաթին այս թանգութեան և ապրուստի մթերներին սղութեան ապրիլներին, սուտում է կրկնապատիկ վարվելով պարագայութեան և դեղութեան։ Մի կողմից էլ իր սուտն է բանդում մտաշարիւրութիւնով։

Այժմ տալիս ենք հարց. ո՞ր է մեր փրօն ինտելիգենտ երիտասարդութիւնը, ինչ են անում մեր բարեգործական ընկերութիւնները, հոգեւրականութիւնը և առհասարակ մեր կուսութեան հաստատութիւնները։ Ա. Աս.

Եւ արդէն, 26 ապրիլ
Ապրիլի 25-ի լոյս 26-ի դիւրը Երևանի հայ ինտելիգենտայի, վաճառականների, և այլ շրջաններում տեղի ունեցան մի շարք խորհրդակցութիւն և կուսակաւորութիւն։ Սու-

ղարկել և ընեն են մօտաւորապէս 15—20 հոգու. խորհարկել և չեն ընեն. 5—10 հոգու։ Կնքված են երեք զբաղմանութեան և Փոխադարձ Վարկի Ընկերութեան բանկը։ Խորհարկութիւնների շարքանակում են և Հէնց նոր իմացաւոր, որ բանաստիճի են անում թ. 3. Յովհաննիսեանին, Փոխադարձ Վարկի Ընկերութեան» բանկի կառավարիչ պ. Վ. Եղիապարեանին և Մ. Մարտիրոսեանին։ Վերջինս ամիսը 27-ին պիտի գլխավորվի Ընկերող դատարանի վերջնական քննութիւն տար իրքի է կատարեն։

Գ. Ազադադեան

Աշտարակ, 19 ապրիլի
Այսօր տեղին քաղաքային դպրոցի աշակերտները մէջ մի տեսակ ետանք և ոգևորութիւն էր տեսնել։ Այդ ոգևորութիւնն առաջացնող տեղին քաղաքային դպրոցի ուսուցիչ (վարչի) Գեորգի Ինչուսեանի մէջ Կիւլ-հաճէն էր, որը չորս տարի ուսուցչական պարտն վարելով տեղին քաղաքային դպրոցում, տեղափոխվում էր Վրաստան։ Կիւլ-հաճէնի հրաժեշտի ճաշ էին տալիս ընկերները։ Ճաշին մասնակցում էր ամբողջ աշակերտական խումբը, որտեղ նուազում էր երաժշտութիւնը։ Ժամը 4-ին Կիւլ-հաճէնը դուրս եկաւ փողոց երաժշտական խումբը աշտարակներին հրաժեշտ տալու. երբ հասաւ դիւրի կենտրոն (Ուսուցչի), յանդիմաններ և բարձր ձայնով դուռնիք «Ճգիր, բարձրացրէք անուանակի ուսուցչին», և վերջում ուսերի վրա վիցերող դասարանի աշակերտները շրջելին ամբողջ դիւրը, իսկ ստորին դասարանի աշակերտները ուսանելով էին արտադաշտում իրանց յարգանքը։

Այսօր չորրորդ օրն է, որ խաղաղութիւն է կատարվում Աշտարակում և շրջակայ գիւղերում։ Բանաստիճի են մի քանի անհասանք, նոյնիսկ Արարանից մի քանի ըստանանք։ Աշտարակի հասարակութիւնը մի կողմից, Կուսակցական մարզապետութիւնները միւս կողմից, այժմ էլ կշակասը լրացնում է խաղաղութիւնը։ Ականատես

Գառնակ, 24 ապրիլ
Ամսիս 12-ին վախճանվեց, իսկ 16-ին հողին յանձնվեց 56 տարեկան հասակում Քիւրդամիրի հայտարար դատար՝ Գառնակի Մամիկոն Տէր-Ազարեանից մարմինը։ Հանդուցեալ իր ամբողջ գործունեութեան ընթացքում, մասնաւոր վերջին պատասխանատու պաշտօնում եղել է վերին ստորին անաշտ, պարագայաւ, անշահաւոր, որ ամենից արեւելից է մարդասէր։ Ականատեսների ասելով՝ նա, ուր որ եղել է, այնտեղ սիրվել է ամենից։ Պատժւում են, որ դեռ մի ամիս արանից առաջ, երբ Քիւրդամիրը ճանապարհվում էր Թիֆլիս ընդկրելու, տեղական թուրքերից և այլ միւս ազգութիւնների պատկառողներէց շատերը ճանապարհ ձգելով՝ բարեմաղթում էին, որ կրկին վերադառնայ և պաշտօնը շարունակէ։

Սակայն ցաւալի է ասել, որ այդ աղիւս և շիտակ մարդու յիշատակի մատուցած պատարագին տեղական ու Յովհաննէս Կեղեցի. երկուքի խումբը լրացաւ երեքուկ։ Յարգանքի արժանի է, պարտներ, ամենի մի աղիւս մարդ, լինի նա զատաւոր (ներկայ դէպքում հանգուցեալ) թէ մի հաստափոր հոգաբարձու, և դուր, որ շնչատարու կամ աւելի լաւ է ասել լիցապատաս լինելով վաղեմից եկեղեցի կը շարունակէ, եթէ թողնելով լինէր դպրոցական թիկնող մի անպէտք հոգաբարձու (իստքս լաւերի մասին չէ), որպիսի են առաւել պարտաւոր է երբ յարեւում այն մտաւոր յիշատակը, որ անձնութեամբ և անշահաւորութեամբ ծնունդում էր տանակալ տարիներով պետութեան և ժողովրդին։

Յաւել միայն կարող ենք խմբի անտակա վարմունքի համար։

ԴԱՐՁԵԱԼ ԵՋՄԻՍՅԵՐ ՎԵՐԱՇԵՆՈՒԹԵԱՆ ՄԱՍԻՆ

Վերջին ժամանակներս յաճախ նամակներ եմ ստանում իմ մտերիներից ու ընկերներից, որոնց մէջ նրանք գործանք են յայտնում, այն նոյնիսկ յայտնաւորում են ինձ, որ եւ չափազանց անտարբեր եմ վերաբերվում դէպի Էջմիածնի վերադառնութեան խնդրը, որը հիմա դարձեալ նոր կեանքի է գալիս։ Նրանց խօսքով, արդէն քանի նիւտեր են կայացել Թիֆլիսում՝ Էջմիածնի հրաւերով ժողովում նրա կարելիներից ու ճարտարապետներից, որպէսզի այժմ արդէն վերջնականապէս լուծվի այդ հարցը։ Նրանց խօսքով, արդէն հրապարակւելն նշանակված է մրցանակ և այդ մրցանակի ծրագիրը այժմ բոլորովին մշակված և վերջնականապէս որոշված ու հաստատված է։ Այդ ծրագրով հրաւերվում են ճարտարապետներ՝ մասնակցելու իրանց մակարդակները Էջմիածնի տաճարի վերանորոգեան գործում, մրցելու հետեւի կերպով. Էջմիածնի տաճարը, որը երեք դասարան, իրարից հեռաւոր դարերի շէնքերից է կառմվում, պիտի լրբն թէ ձուրվի այսպէս ասած ի մի շէնք և արտաբառաւ պիտի հարթվի, կովկի, տաշվի և էլ ինչ եւ իմանում ինչպէս մաքրվի ու դարգարվի... Իմ սիրելի ընկերները, ըստ

երեւոթիւն, չեն իմանում, որ իմ երազները, այդ տաճարի վերանորոգութեան վերաբերմամբ ամփոփված են եղել միմիայն նրա հետին պատերում։ Իսկ արտաքին վերանորոգութեան համար եւ միշտ քարոյր եմ մրցանակ նշանակել, և, եթէ ուղիղ են ինձ հասած լուրերը, գործը ուղիղ ճանապարհի վրա է թէլ թէ շատ, որովհետեւ մեծ երկիւղ ունեւ, որ դա միմիայն մի արտաքին ձեւաւորութիւն է... Օ՛, մենք այդ բանի վերաբան ենք, Բայց և այնպէս իմ քննադատելիք տարական այդ չէ. իմ խօսքը ծրագրին պիտի վերաբերի, եթէ միայն ուղիղ է նրա հաստատվելը։ Ո՞վ գիտէ, կարելի է այդտեղ եւ եւ կարողանում ժամանակին օգնութեան հասնել և խորհրդով ու բանիւ օգտակար լինել, իմ շատ պարզ ու անխախտ սկզբունքներն առաջ բերելու։

Եւ անա՛ օգտվելով յարմար դէպքից, կը կամենայի դուրեցիկ այստեղ իմ այն մտքերը մօտին, որոնք ինձ միշտ զբաղեցրել են, մինչև անգամ անհանգստութիւն են պատճառել Էջմիածնի վերաշինութեան մասին մտածելու։ Մասնաւոր որ եւ մի փոքր է իրաւունք ունեւ խօսելու այդ նիւթի վրա, որովհետեւ Մակար կաթողիկոսը իր՝ այդ տաճարի վերանորոգութեան երկրորդ շրջանում կանգնել ինձ Էջմիածնի, և յետոյ հանգուցեալ Մկրտիչ կաթողիկոսը, Մօսկվա եղած օրերում, կրկին ու կրկին հրաւերում էր ինձ գնալ Էջմիածնի ու այդ հարցով զբաղվի։

Էջմիածնի վերաշինութեան խնդիրը նոր չէ, այլ շատ հին խնդիր է և քանի հնացել է, այնքան էլ ծանրացել է և—գարմանը բաւ—միշտ նոր կեանք է ստացել զլեւադապէս անդիւնութեան ժամանակ և դարձեալ խորք քնի մէջ սկսելով կաթողիկոսական ընտրութիւնից յետոյ։ Թէն Մակար կաթողիկոսը և նաև հանգուցեալ Հայրիկը արել են մասնաւոր վերանորոգութիւններ, բայց այդ վերանորոգութիւնները եղել են առանց մի որոշ ծրագրի, անաշտ, միմիայն գործնական նպատակներով և աւելի ասեղեւ, քան շինելու ընտրութիւնն են ունեցել։ Մակար կաթողիկոսը այդ հարցի կարեւորութիւնը վերջում և դպաց, բայց դժբաղաբար մեծ մասը գործիւնաց յետոյ միայն։

Հայկական տաճարի անհրաժեշտ պատկանելիներից մէկը անաշտան նրա պատճառանքն է. դա արքայաւոր քարից շինած մի բարձրութիւն է եղել կամ երբեք և աւելի աստիճաններից կառմված, որի վրա խորտա կերպով կանգնած է տաճարի շէնքը, իբրեւ վկայ մեր նախնեաց բարձր դիւքարեւտական զգացումների, իբրեւ կրթող միջ դիւքարեւտական ձեռք բերված և դարերի երկարատեւ ընթացքում ծաղկեցրած բաղադրականութեան։ Դա այն պատուանդանն է, որի վրա հին հնչեղանքի կառուցանում էին իրանց արանքի տաճարները և որը մենք ժառանգել ենք հին դարերից իբրեւ անգին գոհար, որով պիտի պարծենանք, որովհետեւ նա գործնական պիտոքից չէ ստեղծ եկել, այլ միմիայն դուստ, անաշտա գեղեցկութեան պահանջի ընտրութիւնն է նրան ստեղծել։ Մակար կաթողիկոսին հասկացել էին, որ դա մի բոլորին աւելորդ և անօրոտ բան է և կարելի է նրան հեռացնել տանք տաճարի մի փաստ տալու, ինչ փոյթ, որ տաճարը ամեն բանից առաջ մի գեղարուեստական երկասիրութիւն է... Բայց սկսելով կատարելուց յետոյ, Մակար կաթողիկոսը ինքը տեսաւ ու հասկացաւ, որ պէտք չէր այդպէս վարվել և մտադրվել երկրորդ անգամ վերանորոգել տաճարը և այդ դիւքարեւտութեանը եւ եւ ներկայ ու մասնակցի էր։

Լաւ եւ յիշում, ինչպէս եկաւ Թիֆլիսից Շտերն ճարտարապետը, որը երկու-երեք շաբաթական երկուներից յետոյ ծնեց վերջապէս վերանորոգութեան նախագիծը։ Այդ նախագիծով վերանորոգութիւնը պիտի նստէր հարկեր ու քան հազար ռուբլի։ Յիշում եմ նաև, ինչպէս Մակար կաթողիկոսը մի մասնական պէս աւազակացաւ, երբ ծրագրից Կրեպա, որ տաճարի պատուանդանը իր աստիճաններով հանդիմ վերանորոգել կանգնած է։ Բայց գործը չափազանց սովորական ընթացք ստացաւ, այն է՝ Մամբէր եպիսկոպոսին, որ այն ժամանակ Թիֆլիսի առաջնորդն էր, յանձնվեց «պարզ» էլ ինչ յիշում քան իրանց ասելով ձեռք բերել, որպէս զի յետոյ մի ուրիշ աւելի է ծանադին ճարտարապետի ձեռքով պակաս ծախքով իրագործվի։ Յետոյ... էն, յետոյ յայտնի է ինչ պատահեց. վախճանվեց Մակար կաթողիկոսը և վերաշինութեան հարցը դարձեալ ծոյն ընկաւ իսկ նրա համար նշանակված փողոցը, ամենապարզապէս կերպով, ծախվեցին «աւելի հարկաւոր» նորանոր շինութեանը կառուցման վրա՝ անդիւնութեան երկար օրերում։

Մկրտիչ կաթողիկոսի օրով խնդրը նորից ջրի երես լրացւեց, և հանգուցեալ Հայրիկը, հանգուցեալ Իսահակ ժամանաւոր միւնչուրը, ինձ հրաւերում էր Էջմիածնի դարձեալ այդ խնդրով զբաղվելու։ Այդ հրաւերին եւ մի ընդհանրակ նամակով պատասխանելով, որի մէջ լրացուում էր, թէ ինչպէս եմ եւ հասկանում վերաշինութեան գործը և թէ յանձն կարող եմ անել միմիայն այն դէպքում, եթէ հարցը էլ ինձ հետ համահայտ յայտնվին այդ գործի մէջ։ Պատասխան չը ստացաւ. սովորաբար լուրս թիւնը ժամանաւորութեան նշան է համարվում։ Բայց ինչպիսի երեւում, որ երբեք չէր

անհամաձայնութիւն է նշանակում կարծ

